

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1633/07
05.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Власте Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене "ББ", чији је заступник адвокат БА, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Неготину Гж I. 85/07 од 9.7.2007. године, у седници већа одржаној дана 5.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Неготину Гж I. 85/07 од 9.7.2007. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Мајданпеку П1.бр. 65/07 од 04.04.2007. године, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је радни однос заснован код тужене на одређено време по уговору о раду број 526/1937 од 02.02.2004. године, прерастао у радни однос на неодређено време. Ставом II изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је решење тужене број 15027 од 20.12.2005. године, којим су тужиљи отказани уговори о раду број 2443 од 01.01.2003. године и број 526/1937 од 02.02.2004. године, ништаво и да не производи правно дејство, а да се тужена обавезе да је врати на послове и радне задатке које је обављала пре доношења овог решења. Ставом III изреке, обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова поступка исплати 35.100,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Неготину Гж.I 85/07 од 9.7.2007. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Општинског суда у Мајданпеку П 1. 65/07 од 04.04.2007. године.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавила тужиља због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбије као неоснована а тужиља обавезе на исплату трошкова за састав одговора на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужиља је са туженим дана 01.01.2003. године, закључила уговор о раду на одређено време, за обављање послова координатора у Филијали __, а уговором о раду од 02.02.2004. године, на основу Одлуке председника банке; распоређена је на послове руководиоца смене - координатора, почев од 01.01.2004 до 31.12.2005. године. Решењем од 20.12.2005. године, тужиљи је отказан уговор о раду са 31.12.2005. године, јер је истекао рок на који је заснован радни однос. То решење факсом је достављено "ББ", првог радног дана по истеку новогодишњих празника 04.01.2006. године. Међутим, сутрадан, по сазнању за доставу отказа, тужиља је напустила рад и отворила боловање, тако да јој наведено решење није могло бити достављено на радном месту, већ јој је уручено преко поште на кућну адресу дана 12.01.2006. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања правилно је одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди да јој је радни однос код тужене заснован на одређено време, прерастао у радни однос на неодређено време и да се утврди ништавост решења тужене којим јој је отказан уговор о раду. Тужиља је засновала радни однос на одређено време до 3 године, Уговором о раду који је закључен 01.01.2003. године, за обављање послова координатора. Након тога, приликом распоређивања тужиље на послове и радне задатке руководиоца смене - координатора, тужиља је поново закључила уговор о раду почев од 01.01.2004. године до 31.12.2005. године. Истеком рока за који је заснован, радни однос тужиљи је престао на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" , бр. 24/05) који је

био на снази у време доношења оспореног решења.

Према члану 23. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.70/01 и 73/01) , који је био на снази у време закључења уговора о раду, радни однос на одређено време може да траје 3 године. Према ставу 4. тог члана, радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је засновао радни однос. Закон о раду ("Службени гласник РС", бр.24/05) који је био на снази у време отказивања уговора о раду, у члану 37. став 4, на исти начин регулише могућност преображаја радног односа из одређеног на неодређено време. За примену те одредбе неопходно је да је запослени наставио да ради најмање 5 радних дана, по истеку рока за који је засновао радни однос. Тужена је решење о отказу уговора о раду донела 20.12.2005. године у коме је констатовала да тужиљи радни однос престаје са 31.12.2005. године, када је и истекао рок за који је засниван радни однос. Како тужиља није радила 5 дана по истеку рока за који је засновала радни однос, већ је отишла на боловање; то нису основани наводи њене ревизије о испуњености услова прописаних чланом 37. став 4. важећег Закона о раду.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом члана 149 и 150 у вези са чланом 159. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЗ